

И чакатъ тѣ съсъ нетърпѣне
Небесний свѣтъ да ги огрѣй,
И въ тѣхъ да свѣтне просвѣщене
И мракътъ тъменъ да развѣй.

Ний ще те помнимъ дѣто ходимъ,
Денъ, нощъ и всѣкой часъ;
А тебъ всинца ти се молимъ,
Да не забравяшъ и ти насъ.

Земни отъ насъ, о друже вѣрний,
На вѣчна дружба тозъ залогъ,
И въ пѣтятъ ти, пѣтъ най надеждний
Да ти е Всемогущий Богъ.

Възпоменание.

Току що се яви зората
Въ едиъ прѣкрасенъ майски день,
Излѣзохъ азъ изъ одаята
Душевно много наскърбенъ.—

Но гдѣ и къмъ кого да трѣгна?
Кой може да ме утѣши?
Къмъ кой мждрецъ да се обърна
С'свѣтъ той да ми се яви?

И тѣй стояхъ съсъ нетърпѣне
И много, много азъ мълчахъ,
Но по сърдечно си влѣчене
Къмъ Трапезица азъ трѣгнахъ.

Навредъ тамъ тихий вѣтъръ вѣе,
Рѣката Янтра тамъ шуми;
А славейчето сладко пѣе
И пѣтниците весели.

Менъ само не развеселява
Тази природна веселба,
Но само ми възпоменава
За прадѣднитѣ врѣмена.